

Công Ơn Thầy Cô

Cố Tấn Tinh Châu

Mái trường - Ngôi nhà thứ hai luôn là nơi lưu lại những hình ảnh đáng nhớ nhất trong cuộc đời của mỗi người. Ở nơi đó, thầy cô là cha mẹ, bạn bè là anh em gắn bó với nhau như ruột thịt và cùng nhau tạo nên những kỷ niệm khó phai. Mỗi người, mỗi thế hệ sinh ra, lớn lên, trưởng thành là nhờ có bàn tay chăm sóc chắt chiu của mẹ, lời yêu thương khuyên răn của cha, nhưng đồng thời để hoàn thiện một con người, hoàn thiện những thiếu sót về mọi mặt lại không thể quên được công lao dưỡng dạy to lớn của thầy cô.

Học trò chúng tôi cũng như những hạt giống, cần được chăm bón đất, tưới nước và ánh sáng mặt trời. Các thầy cô là những nguồn ánh sáng, đất màu mỡ và những dòng nước tốt đẹp nhất chúng tôi cần có để phát triển hoàn thiện nhất.

Không đơn giản là dạy về kiến thức, thầy cô còn chỉ dạy cho chúng tôi cách sống, cách làm người, cách đối nhân xử thế. Chúng tôi hiểu ra được thế nào là nhân ái, bao dung, cần cù, nghị lực ... Chúng tôi sẽ trưởng thành hơn, cứng cáp hơn trước những khó khăn thử thách.

Thầy cô là những người lái đò, chèo đò đưa chúng tôi đến bến bờ tương lai. Vì muốn

cho chúng tôi tương lai sáng, rạng rỡ vinh quang, vì muốn đất nước ngày càng phát triển, tươi đẹp, phồn thịnh thầy cô đã dâng hiến cuộc đời, tuổi thanh xuân của mình. Xã hội dù phát triển đến đâu, hiện đại như thế nào thì đều phải nhớ đến người lái đò năm xưa đã vất vả với dòng nước trước phong ba bão táp để cho chúng ta qua sông bình yên. Chúng ta, bất luận già trẻ, nam hay nữ hãy giữ gìn, phát huy truyền thống “Tôn sư trọng đạo” của dân tộc Việt Nam.

Thầy cô là những người mở ra cánh cửa chân trời tri thức mới, chấp cánh bao ước mơ bay cao bay xa, gọi bao hoài bão, hy vọng của tuổi học trò ngây thơ, trong sáng. Công việc hằng ngày của những người thầy, người cô xuất phát từ trái tim yêu thương của người cha, người mẹ dành cho chính đứa con ruột thịt của mình.

Bánh xe thời gian cứ quay lặng lẽ, chúng tôi dần trưởng thành sau mỗi bài học, sau những buổi đứng lớp của các thầy các cô. Một năm qua đi, chúng tôi lại phải chào tạm biệt những người thầy, người cô để bước tiếp sang lớp học mới, học thêm những bài học cao hơn, khó hơn khiến lòng chúng tôi lại càng bồi hồi

khi nhìn thấy hình bóng thân yêu của những người thầy người cô mà xưa kia đã từng giảng dạy chúng tôi bằng một tấm lòng tận tụy. Nơi các thầy cô, cha mẹ ta tin cậy giao phó những đứa con của mình chờ mong sự lớn lên, trưởng thành, xã hội tin tưởng gửi gắm bao hy vọng về một tương lai tiến bộ, tốt đẹp, tươi sáng.

Người ta nói: “Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò”, làm sao tránh khỏi sự nghịch ngợm của lũ “thứ ba” đó. Nhưng với lòng vị tha và đức hy sinh thầy cô đã biến đổi hi 2 thức trừng phạt thành những buổi dạy dỗ với những lời dạy đầy tình thương yêu bao la. Chính những tình thương bao la ấy đã biến đổi “quỷ ma học trò” ngộ nghịch trở thành những đứa trẻ ngoan ngoãn, biết vâng lời. Sau những lần được uốn nắn thay vì trừng phạt, mắt của mấy đứa trẻ cũng đã đỏ lên, lòng rung rung và kính yêu thầy cô vô hạn.

Chiếc bảng đen, bụi phấn rơi rơi theo từng dòng chữ thầy cô viết, rơi vào cả tâm hồn non nớt chúng tôi những bài học về làm người phải có lấy một ước mơ, dù giản dị, nhỏ nhoi hay cao sang to lớn.

Thầy cô dạy rằng bước vào đời chúng tôi cần có một đôi mắt sáng và một trái tim biết yêu thương, để đối xử tốt với mọi người ngay và tránh xa những toan tính, bon chen của những kẻ độc ác.

Thầy cô dạy chúng tôi đừng quay lưng với những người đã nhận lỗi, đừng mang ngỗ cụt đến cho những người đã biết mình sai, đừng nhần tâm với những người đã biết quay lại...

Thầy cô vẫn lặng lẽ ươm mầm cho cuộc sống, để rồi khi cây non xanh lá thì người ươm đã già. Mái tóc pha sương còn vương màu bụi phấn, nhịp thời gian hằn trên manh áo đã sờn vai.

Thầy cô đã dạy chúng tôi biết đứng lên khi té ngã, biết nhặt lấy cây gai trên đường để bảo vệ bàn chân những người đi sau. Thầy cô

đã dạy chúng tôi biết thế nào là hy sinh, thế nào là cuộc sống, biết yêu gia đình và yêu quê hương. Trong mỗi thành công, mỗi sự trưởng thành của chúng tôi đều ẩn hiện những sợi tóc bạc màu cùng những trăn trở vui buồn của các thầy, các cô.

Mái trường, nơi cung cấp những kiến thức cho chúng tôi vào đời, dạy cho chúng tôi đạo nghĩa, xây đắp cho chúng tôi những hoài bão lớn để thấp sáng tương lai.

Mỗi năm qua đi, chúng tôi lại phải chào tạm biệt những người thầy, người cô để bước tiếp sang lớp mới, học thêm những bài học mới.

Thầy cô đã truyền cho chúng tôi niềm tin và nghị lực để chúng tôi có đủ sức mạnh và lòng tin vượt qua những trở ngại khó khăn, nắm lấy những ước mơ, khát vọng và tạo chúng thành sự thực.

Thầy cô đã tận tụy, đã dồn tất cả công sức vào bài giảng, làm chúng thêm sinh động để dễ dàng ăn sâu vào tâm trí của từng học sinh. Thầy cô giống như những cây kim chỉ nam, những ngọn hải đăng giúp chúng tôi định vị trí, tìm thấy hướng khi đi khi bị lầm đường, lạc lối. Thầy cô là những ngọn lửa ấm áp, dìu dắt chúng tôi trước những vấp ngã của cuộc đời.

Làm nhà giáo chỉ biết cho mà không bận lòng nghĩ đến nhận, là con ong chăm chỉ xây tổ gom mật cho đời, là cây thân mộc vươn mình trong nắng gió tỏa bóng mát cho người, là kiếp con tằm đến chết còn vương tơ...

Ôi! Biết nói sao cho hết nỗi niềm! Chỉ đến khi lớn khôn, bầy học trò nhỏ ngày trước mới hiểu được tình cảm của thầy cô dành cho chúng tôi. Một lớp học trò nữa sắp ra trường, những người thầy cô vẫn âm thầm là “người đưa đò sang sông”, đâu có niềm vui hay nỗi buồn thì “bên đò” luôn là miền ký ức rất đẹp trong ký ức học sinh. Chắc chắn rằng mai sau, và mai sau nữa thì hình ảnh thầy cô vẫn mãi

Thủy Quân Lục Chiến

---

trong trái tim chúng tôi. Thời gian qua đi, mọi thứ rồi sẽ bị phai mờ theo lớp bụi thời gian, nhưng tình cảm thầy cô với học trò thì vẫn còn lưu dấu mãi.

Những suy nghĩ, thái độ ứng xử, đạo đức mà thầy cô đã cho chúng tôi thấy, đã luôn đi theo chúng tôi cho đến khi chúng tôi trở thành những người lính, người lính quên mình cho dân tộc, cho đất nước theo lời dạy của thầy cô.

Cho dù chúng tôi đã trưởng thành đến mấy, giữ vị trí nào trong xã hội thì những hình bóng của thầy cô mãi mãi ở bên chúng tôi như nhắc nhở, động viên trong suốt cuộc đời. Những thầy cô luôn thấy hạnh phúc khi đã đem sức mình cống hiến cho đất nước những công dân ưu tú. Thầy cô không đòi hỏi gì ở học trò ngoài sự chăm chỉ, ngoan, học tốt và sống có ích cho xã hội.

Thầy cô đã chấp cánh ước mơ, hoài bão tươi đẹp về tương lai, đã cho chúng tôi những giấc mơ về sự thành đạt, và cả niềm tin mãnh liệt vào cuộc sống.

Cảm ơn, cảm ơn thật nhiều tới ngôi trường tôi học, những thầy giáo, cô giáo, những người bạn (đồng môn) đã tạo nên cuộc đời của chúng tôi. Tương lai -mai này, dù có đi đến đâu, phương trời xa lạ nào thì trái tim chúng tôi vẫn hướng về mái trường, nơi gắn liền với tuổi thanh xuân. Dù thời gian có trôi đi, phủ bụi và xóa nhòa tất cả thì tình cảm của chúng tôi dành cho mái trường, dành cho thầy cô và bạn học nơi đây vẫn luôn tràn đầy và nguyên vẹn không gì thay thế được.

Tóc thầy bạc vì bụi phấn, mắt cô đã thâm quầng vì những đêm thức để soạn bài giảng dạy. Thầy cô như người lái đò chở khách sang sông, từng thế hệ này đến thế hệ khác, đưa thế hệ trẻ chúng tôi cập bến tương lai, đi đến những chân trời mở rộng cả hoài bão, ước mơ cho chúng tôi.

Giây phút sắp sửa chia tay với mái trường,

với thầy cô, nhiều đứa trong chúng tôi đã ước gì thời gian quay trở lại, để mãi được là học trò, là em của thầy cô, để một lần nữa được yêu thương, được quan tâm và được đùa giỡn với bạn bè...

Ngày cuối với mái trường, chưa xa mà đã nhớ, chân chưa bước đi mà lòng đã buồn! Biết bao điều chúng tôi muốn nói mà không biết bắt đầu từ *đâu*.... *Biết* bao lời cảm ơn chúng tôi chưa kịp nói, cũng như lời xin lỗi chưa được gọi thành tên.

Trong giây phút chia tay, chúng tôi một lần nữa xin được nói lời tạ lỗi. Chúng tôi muốn cảm ơn thầy cô đã luôn bao dung, yêu thương cho những vấp ngã đầu đời của chúng tôi. Từ ngày vào đời, chúng tôi chưa trở lại trường! Nay đã không còn dịp trở về thăm mái trường xưa nữa, và *hẳn nhiên sân trường đã vắng bóng những thầy cô thân yêu của chúng tôi*.

Kính xin quý thầy cô, các anh chị em đồng môn *hãy gọi lại cho chúng tôi những kỷ niệm không thể quên của quãng thời gian 7 năm gắn bó*. Biết bao nhiêu thế hệ học trò đã sang sông? Bao nhiêu khát vọng đã vào bờ? Bao nhiêu ước mơ thành sự thực? Có bao người đã sang sông còn biết ngoái đầu nhìn lại?

Thời gian vẫn cứ trôi đi, thầy cô vẫn lặng lẽ là người lái đò, chở hết lớp học sinh này tới lớp học sinh kia đến bến bờ tương lai. Mấy ai qua sông còn trở lại thăm con đò xưa? Một sự thật nghiệt ngã! Nhưng những người lái đò ấy vẫn kiên nhẫn làm công việc thầm lặng của mình./.

Cổ Tấn Tinh Châu

Tháng 01-2019